

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RENERT
DUSOUT

Minus Infinit

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Cuprins

CAPITOLUL 1: <i>Nimeni nu moare</i> · 7	CAPITOLUL 8: <i>Virgulă după moarte</i> · 87
CAPITOLUL 2: <i>Obiceiurile proaste mor greu</i> · 19	CAPITOLUL 9: <i>Adu-ți aminte să uiți să mori</i> · 95
CAPITOLUL 3: <i>Trezește-te după ce mori</i> · 29	CAPITOLUL 10: <i>Despre moarte și încă</i> · 107
CAPITOLUL 4: <i>Urăște să mori</i> · 39	CAPITOLUL 11: <i>Durerile care nu mor</i> · 119
CAPITOLUL 5: <i>Viața ca o moarte</i> · 51	CAPITOLUL 12: <i>Amintește-ți să mori</i> · 129
CAPITOLUL 6: <i>Despre frică și moarte</i> · 63	CAPITOLUL 13: <i>Nimic nou, se moare</i> · 139
CAPITOLUL 7: <i>Cei ce nu pot să moară</i> · 75	CAPITOLUL 14: <i>Toată lumea moare</i> · 145

CAPITOLUL 1:

Nimeni nu moare

Unde ești acum? La adăpost de durere și ură? Acolo unde, printre zâmbete și soare, afară pare începutul lumii? Departe de frig și frică? În locuri ferite de venin, în care vulturii negri au murit cu toții de mult de foame, zburând în van în cerc pe cer în căutarea unor răni deschise? Pe-o plajă caldă, gata să înoți printre vise? În vârful lumii, printre nămeți de dorințe îndeplinite? Aproape de o inimă? Lângă un suflet? Vis-à-vis de viitor, privind înăuntru, cu ochii închiși, către prezent? Cât de departe de pustiu, mă întreb...

Unde ești acum?

— Să trăiești!, îmi zice zâmbind. Râd pentru prima dată în jumătatea asta de oră. E haios, până la urmă, să saluți așa un om care abia a aflat că a murit.

— Îm, să trăiești?!, răspund și-i fac subtil semn să se așeze lângă mine, în timp ce învârt în continuare complet nechibzuit paharul de gin din fața mea.

— Văd că ai primit și tu paie roz!, continuă el, înainte de a-și comanda un pahar mare de Sambuca cu gheață. Dau din cap aprobator, încercând să nu-i arăt că îmi pare că tocmai a ales cel mai cretin mod posibil de a bea lichior

fin. Ridic totuși privirea cât să observ că fiecare persoană din bar a primit paie roz, ca într-o glumă macabră din care încă aștept să mă trezesc.

— Haide, gustă!, îmi zice domnul Sambuca cu un zâmbet și mai larg pe față, de parcă m-ar ademini să beau cea mai bună băutură de pe Planetă.

— E ok, stai liniștit..., îi spun, încercând să mă eschivez, ca și cum ar mai conta acum dacă rănesc cuiva sentimentele.

— E de la gheață, nu-i așa?, mă întreabă, omițând probabil faptul că un lichior italian nu ar trebui să fie băut nici cu paiul, nici în cantități mari deodată, ca pe apă. Dau din cap aprobator în cel mai ciudat mod cu putință, poate și pentru că întreaga situație îmi pare atât de bizară.

— Hai, că abia ai murit, trăiește și tu un pic!, continuă el și mă apucă din nou râsul. Omul ăsta chiar pare complet imun la întregul concept al morții. Aprob și iau o înghițitură, încercând să maschez grimasa inevitabilă.

— Da, da, e bun!, balmăjesc ușor inconfortabil, dar bucurându-mă totuși că l-am chemat lângă mine. Ok, recunosc, nu am știut cu adevărat niciodată să apreciez liniștea și poate că am simțit mereu nevoia de a mă înconjura de oameni. „Durerea ar trebui să se poată împărți”, asta țin minte că obișnuiam să îmi spun în majoritatea zilelor, ca o mantră menită să mă ghideze surd în perioada în care eram în viață.

Îmi întinde mâna și îmi dă de înțeles că ar dori să facem cunoștință, deși îmi e clar că nu mai știe cum îl

cheamă sau, în orice caz, cum obișnuia să îl cheme. I-o strâng din lipsă de variante, dar nu fac decât să stau așa câteva clipe în tăcere, alături de el.

— Poate că ar trebui să ne rebotezăm după numele băuturii pe care o bem!, exclamă el, înainte de a mă întreba ce beau.

— Să știi că în capul meu făcusem deja asta, îi răspund, bucuros cumva că ajungem pe aceeași lungime de undă, înainte de a ciocni cu el și de a-i spune că de ani buni nu mai beau altceva în afară de gin.

— Să trăiești, Gin!, îmi spune bucuros.

— Să trăiești, domnule Sambuca!, replic imediat.

— Domnule? Wow, nu mai știu de când nu m-a mai numit cineva „domn”. Parcă nu mi se potrivește, totuși.

Îi explic că dacă tot e să folosim porecle, nu ar fi rău să o facem ca la carte, precum Tarantino în *Reservoir Dogs*, și brusc chipul îi trădează o expresie de admirație.

— În cinstea ta atunci, domnule Gin!, închină domnul Sambuca, înainte de a continua:

— Ok, acum, că ne-am cunoscut oficial, spune-mi cum ai murit. „Humour me!”

Tac. Nu pentru că întrebarea asta m-ar face să mă simt mai rău, ci pentru că pur și simplu nu pot să-mi amintesc. Mă gândesc automat la ce mi-a spus barmanul, că voi uita tot mai mult pe măsură ce noaptea se va apropia de sfârșit, și mă gândesc dacă există pe lume sentiment mai groaznic decât reminder-ul că amintirile se pot uita integral. Dau din cap încet în timp ce ridic din umeri.

— E ok!, mă liniștește domnul Sambuca, înainte de a da pe gât paharul care cu certitudine nu a fost primul și de a comanda ușor din încheietură încă unul.

— Să-ți spun cum am murit eu. Sex. Am făcut sex și am murit. Și dacă e să mă întrebi pe mine, pot ăștia să-mi ia toate amintirile pe care nu mi le va lua alcoolul, nu vor avea cum să-mi poată lua și asta. Adică haide, să fim serioși, nu există mod mai mișto de a muri nici pe lumea aia, nici pe lumea asta, nici pe orice altă lume.

— Ai murit în timp ce făceai sex? Adică te-a lăsat inima sau cum?, întreb eu, deloc convins că poate fi atât de mișto să termini cu viața înainte... să termini. Râde, bătându-se în același timp de câteva ori pe picior.

— Nu, nu. Eu am pretenția că sunt băiat serios. Ne-a prins soțul ei imediat după, în pat, și presupun că ne-a împușcat. În orice caz, pe mine sigur. Pe ea poate că nu, de vreme ce n-o văd pe-aici. Bine, nici pe el nu-l văd, deci probabil că omul nu și-a zburat la final creierii. Cine știe, o fi fugit, panicat de ce-a făcut. Păcat de fata aia care a căzut la mijloc totuși, dar, dacă e așa, păcat și de mine. Păcat de mine că n-am mai apucat o rundă cu domnișoara, așa, să știu că au meritat gloanțele alea din plin.

Face o pauză scurtă și îmi aruncă o privire complice:

— Știi care e asemănarea dintre un soț care știe că e încornorat și amantul soției sale?

— Nu, nu pot să spun că știu...

— Ambii își propun să tragă! Să tragă, te-ai prins?

Zâmbesc ușor amar, deși nimic nu obișnuia să mă

amuze mai mult decât umorul îndreptat precum o armă înspre propria persoană. La dracu' însă, dincolo de tot nihilismul meu de care îmi mai amintesc încă, îmi pare că viața ar trebui să însemne mai mult decât o serie de glume făcute fără frică, la final.

Golesc paharul cu frustrare și cer încă unul, înainte de a mă lua cu mâinile de cap.

— Te stresezi degeaba, continuă domnul Sambuca cu aceeași jovialitate.

— Nu există nicio scăpare. Mai avem vreo șapte ore și jumătate aici, după care, așa cum ai aflat deja, nu știe nimeni ce urmează să se întâmple. Dacă mă întrebi pe mine, ai două variante mari și late. Prima variantă ar fi să-ți plângi de milă, întrebându-te retoric clasicul „de ce tocmai eu?” și adăugând mai apoi restul tacâmurilor: căratul pumnilor în cap, țipatul, înjuratul și, preferatul meu, pierdutul orelor degeaba, printre frustrări și flegme inutile. Ai însă, desigur, și o a doua variantă: acceptarea situației și bucuria sinceră că n-ai ajuns în vreo oală clocotindă plină cu politicieni libidinoși, oameni care se pișă pe el de vot și fani Nickelback ori mai știu eu ce alte coșmaruri ai putea avea, profitând de faptul că ai ajuns într-un bar mișto și alegând să trăiești cât ți-a mai rămas din moartea asta. Știi tu, că poate următoarea va fi mai rea sau, mai rău, va fi nimic.

— Ok, dar nu e asta oare strict negare?, întreb, deși știu exact ce urmează să spună.

— Se prea poate să fie, dar serios acum, chiar ar mai conta dacă ar fi așa? Uite, eu, dacă aș fi în locul tău, aș

merge țintă la prima fată din crâșma asta și aș săruta-o. Așa doar, pentru că pot să nu-mi trăiesc orele astea în singurătate și tristețe.

— Și de ce nu o faci atunci?, încerc să i-o tai.

— Eu? Eu am făcut-o deja. O vezi pe tipa aia din mijloc, cea ușor retrasă în spate acolo?, mă întrebă, arătându-mi cu degetul persoana la care se referă.

O caut cu privirea atent, mai ales că îmi rămăsese întipărită în memorie încă din primele momente aici, și după ce o zăresc încuviințez, încruntându-mă ușor, ca și cum aș fi dispus de-acum să-mi schimb atitudinea.

— Blondă, tuș negru de ochi neuniform?, întreb.

— Uhm, așa o vezi tu? Interesant. Da, presupun că da, îmi răspunde, înainte de a continua grăbit, de parcă aș fi fost pe punctul de a-l face să-și piardă ideea:

— Eh, i-am spus acum zece minute că ne vedem peste un sfert de oră în baie, să transformăm tristețea într-un soi nou de veselie, așa că hai, fă astea cinci minute să conteze. Dacă ar fi asta ultima ta seară pe Pământ și n-ai mai avea nimic de pierdut, pe cine ai săruta? Și înainte să spui ceva deprimant, adu-ți aminte că e. Ah, da, pe lângă asta, te avertizez, nici să nu încerci să-mi arunci pastila aia cu „dar dacă nu suntem pe Pământ?!”

Dau ochii peste cap, chiar dacă e evident că are dreptate, înainte de a mai bea o gură de gin și de a-mi aprinde o a doua țigară, alegând dintr-un motiv straniu și necunoscut să privesc pentru prima dată perfect clar.

— Domnișoara cu părul castaniu, în negru, cea care pare mai pierdută decât mine, vine răspunsul meu.

— Uite, așa mai vorbim!, se bucură domnul Sambuca, făcând mai apoi o pauză foarte scurtă:

— Zi-mi acum mai simplu. Cea de la capătul barului?

— Da. Ea.

— Domnișoara Bitter, drăguț!, îmi mai spune, înainte de a deveni brusc foarte serios și de a mă prinde cu putere de reverul sacoului.

— Uite cum vei face. Te ridici. Cu tupeu, nu oricum. Cu încredere. Așa? Bun. Deci te ridici, te duci la ea, o saluți politicos, dar, ca să fim înțeleși încă de pe acum, nici prea-prea politicos, nu vrem să creadă că ești vreun pământălu cu care să ajungă să-și petreacă sfârșitul primei morți, și îi spui că ai vrut mereu să afli ce gust are bitterul cu un strop de dulce, după care o săruți și te-ntorci aici. Simplu? Clar?

— „Simplu în teorie poate”, îmi zic în gând, dar nu mai pot să îmi scot din minte faptul că omul are dreptate. Trag două fumuri cu sete, îmi aranjez cravata și sacoul, mă ridic și parcurg cei șapte-opt metri care ne despart. Stă exact pe ultimul scaun al barului, inertă aproape, cu o mână pe paharul de bitter și cu cealaltă pe un genunchi, cu spatele complet drept, precum o balerină. Cu puțin noroc, nu mă observă. Cu puțin ghinion, mă ignoră complet, la fel cum pare să ignore întreaga suflare din bar, de parcă am fi cu toții stafia într-un cimitir de fantome.

— Salut!, îngân cu jumătate de glas, ca și cum nu aș vrea nici să o sperii, dar nici să o fac să vadă în mine un moroi.

– Salut!, îmi răspunde mult mai puțin rece decât m-aș fi așteptat.

– Uite, mereu am vrut să știu ce gust are, uhm, ce gust are, uhm...

Îngheț, în timp ce ea se întoarce către mine și mă privește mirată, genul de privire pe care nu știi dacă să o interpretezi drept empatie sau pur și simplu milă bine mascată.

– Replicile de agățat sunt complet stupide, încerc eu să mă redresez, dar expresia ei rămâne aceeași.

– Ce voiam să spun, continui, e că orele astea din urmă se pot transforma într-o singură clipă într-un mic infinit.

Mă privește brusc cu mai mult interes, ca și cum aș deține vreun secret magic menit să îi schimbe întreaga seară și implicit noua existență. Știu că nu e cazul, dar îmi spun că nu-mi permit să ratez momentul, așa că o sărut. Scurt. Cuprinzător. Suficient cât să o fac să își piardă ideea și să se fâstâcească, scăpând un simplu „oh” buimac, înainte de a-i șopti că am să mă întorc curând și de a face ulterior cale îndoarsă către celălalt capăt al barului. Domnul Sambuca îmi face cu ochiul și mă bate mai apoi pe umăr, privindu-mă în continuare complice, înainte de a mai cere un pahar plin.

– Vezi cât de simplu e?, îmi spune, în timp ce ciocnește singur cu paharul meu, bătându-se din nou satisfăcut pe un picior de parcă întregul merit ar fi fost al lui.

– Noi doi, noi doi suntem epitomul existenței, continuă el, cu ochii tot mai încărcați de alcool. Seara

asta e a noastră, n-are cum să fie altfel! Uită-te în jur. Uită-te bine la toțiăștia de aici. Vom fi tăticii și, la nevoie, și mămicile lor până dimineață și apoi vom ridica brațele în aer sfidători și nu va mai conta ce se va întâmpla. Vom ști că am trăit!

Bate cu pumnul în masă la final, pe post de semn de exclamare, și cumva din cauza adrenalinei aleg să fac și eu același lucru.

— Da! Omul meu!, alege el să strige printre sughituri de la băutura iar eu îi zâmbesc vag politicos, jenat acum mai degrabă de lipsa propriei mele jene.

Îmi mai scot din pachet o țigară și mă întreb dacă ar fi cazul să o aprind și pe asta. Țin minte că în ultima mea zi îmi promisesem că mă voi lăsa definitiv, după vreo câteva zeci de tentative eșuate care m-au făcut să realizez că sunt, aidoma lui Mark Twain, extrem de bun la a renunța la fumat, de vreme ce am reușit să o fac atât de des. O învârt printre degete preț de câteva secunde. O bag înapoi în pachet. O scot la loc. O bag înapoi în pachet și îmi pun pachetul în buzunar. Dau din cap și mă încrunt, așa cum fac de fiecare dată când sunt mândru de mine, pentru maximum cinci secunde. „Fii serios! Pe cine crezi că păcălești?”, îmi zic în gând și scot pachetul din nou pe masă. Domnul Sambuca privește neclintit către ceasul de pe perete. Îi par brusc invizibil. Exact la momentul potrivit. „Nu e ca și cum te vor omorî fix acum țigările...”, continui eu monologul interior și termin repede prin a-mi aprinde una. A treia. Știu asta pentru că m-am obișnuit să le număr în ultimele săptămâni.

Coborâsem de la două pachete pe zi la maximum nouă, zece bucăți. N-a ajutat prea mult. De murit, tot am murit. „Ar trebui să-mi bat recordul astăzi, altă ocazie poate că nu voi mai avea”, mai apuc să-mi zic, înainte de-a mă trezi cu o palmă sănătoasă peste umăr.

— S-a împlinit minutul de aur!, exclamă domnul Sambuca.

— O domnișoară siluetă nu ar trebui lăsată să aștepte. În plus, dacă tot am ratat la mustață eclipsa, să am măcar pe cine să transform pentru vreo jumătate de oră în „soarele meu”. Te-ai prins? Soarele meu...

— Eclipsa?, întreb nedumerit.

— Da, măi, eclipsa totală, pe ce lume trăiești?, îmi replică ușor sarcastic.

— Stai, aia n-a fost în 1999?, continui, la fel de nedumerit.

Mă privește perplex, ca și cum aș fi pus brusc cea mai cretină întrebare din istoria lumii, înainte de a răspunde sec:

— Este în 1999. Începi să uiți deja?

— Am murit în 2017, îl reped eu, realizând brusc că genul acesta de informație ar trebui oferită cu mai mult tact și probabil ușor mai pe ocolite.

Mă măsoară din cap până-n picioare, în timp ce eu încerc să îmi opresc mintea din a gândi doar în zgomote, pentru a putea să pun cap la cap această informație.

— Drăguț. Suntem generații diferite atunci!, mai apucă să spună, revenind brusc la starea de euforie, lipsită de griji de adineauri, și începe să se ridice, cu ceva greutate, de pe scaun.

— Stai puțin!, încerc eu să îl opresc.

— Nu vrei să știi ce înseamnă asta? Oare suntem cu toții din generații diferite? Din secole diferite? Din milenii diferite? Oare înseamnă asta ceva? Să fie asta vreun puzzle de rezolvat în orele acestea rămase?

— Omule!, mă oprește el, cui îi pasă? Au trecut deja 45 de minute. Mai avem doar puțin peste șapte ore. Decenii, ani, secole, milenii, eoni, astea nu mai contează aici. Trezește-te și trăiește-te!

— Ai dreptate!, replic fără să fiu convins cu adevărat.

— O viață avem!, încerc să continui de-o manieră menită să mă facă puțin mai *cool* în situația dată, în timp ce îi strâng mâna. Mă privește iarăși mai grav și își dă subtil ochii peste cap, repetând parcă acel „omule!” de mai adineauri, și îi înțeleg brusc sentimentul acela de urgență. Nici măcar o viață nu mai avem.